

ОКРЪЖЕН СЪД- гр.ЛОВЕЧ

Ул. "Търговска" № 41, тел. 068/68 98 98, факс 068/ 60 10 48, e-mail: los@gbg.bg

ЛОВЕШКИ
ОКРЪЖЕН СЪД

№ 8
09.01.2016 г.
гр. ЛОВЕЧ

ДО
ЧСИ ВЕЛИСЛАВ ЛЮБОМИРОВ ПЕТРОВ
рег. № 879
Гр.ЛОВЕЧ ,Бул. „БЪЛГАРИЯ” № 5, ЕТ.2

Приложено, изпращаме Ви влязло в сила РЕШЕНИЕ
№ 252/01.10.2015г. по В.гр.д. 401/2015 г. по описа на Ловешки окръжен
съд, по жалба вх. № 15812/27.07.2015 г. от „КОСАРА” ЕООД срещу
действията на ЧСИ по изпд. 86/2015 г. по описа на ЧСИ В.Петров,
заедно с копие от Решение № 332/22.12.2015г. по в.гр.д. № 476/2015 г.
по описа на ВТАС и копие от изп. дело № 86/2015 г. по описа на ЧСИ
В.Петров.

ДАТА: 09.01.16

ПОЛУЧАТЕЛ: ЧСИ В.Петров

ВРЪЧИТЕЛ: М. Ангелова-дежурен

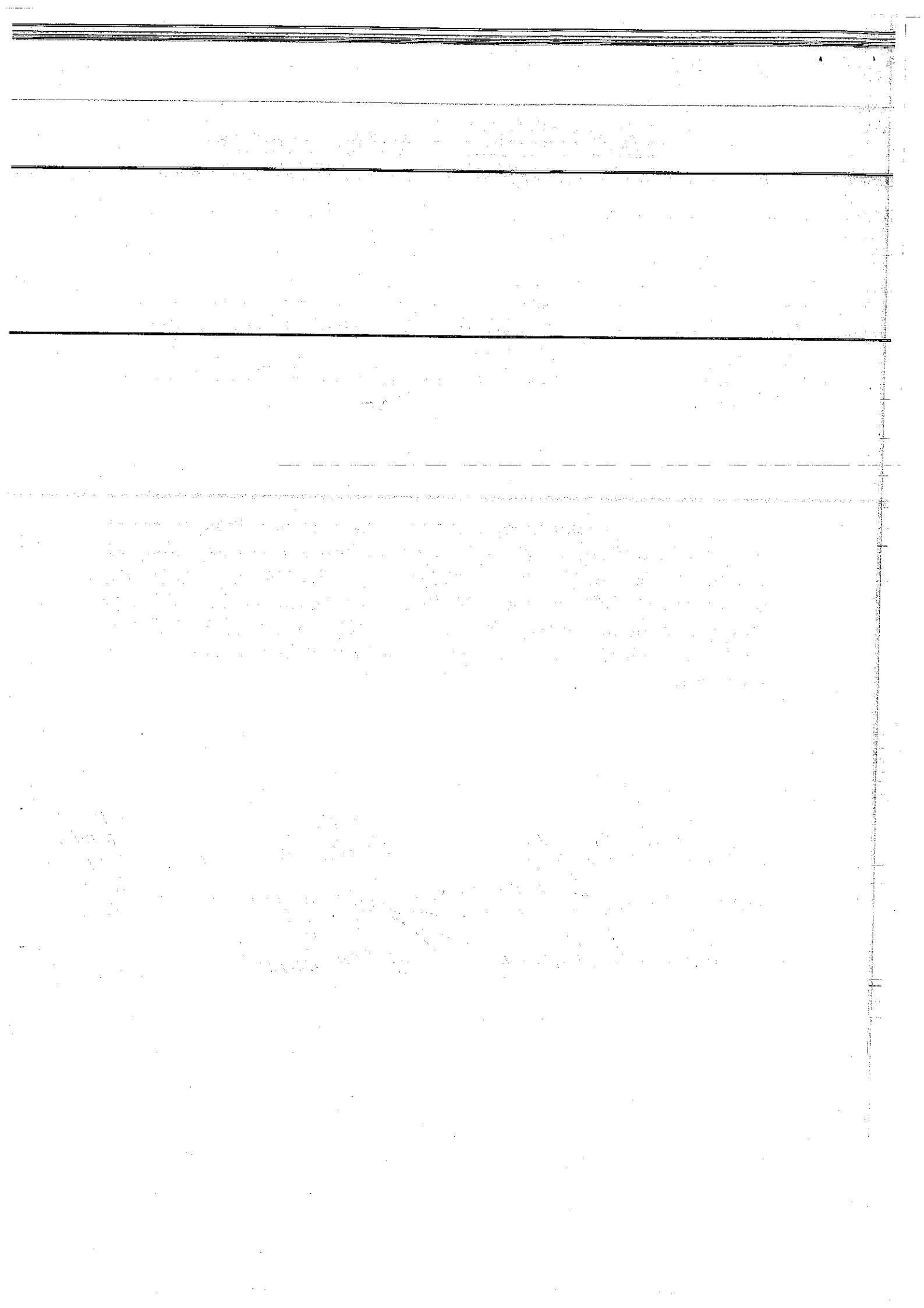

ОКРЪЖЕН СЪДИЯ:

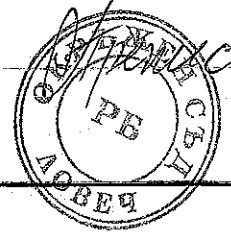
СЪД ДЕЛОВОДИТЕЛ:

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

РЕШЕНИЕ № 252

град Ловеч, 01.10.2015 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЛОВЕШКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, гражданска колегия, в закрито заседание на първи октомври, две хиляди и петнадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ТАТЯНА МИТЕВА

1. НИКОЛИНКА ДИМИТРОВА

ЧЛЕНОВЕ :

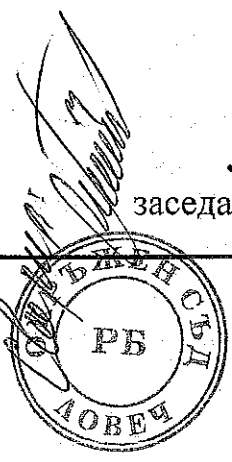
2. ВАСИЛ АНАСТАСОВ

при секретаря....., в присъствието на прокурора....., като разгледа докладваното от съдия АНАСТАСОВ В.Гр.д. № 401 по описа за 2015 година, за да се произнесе, съобрази :

Постъпила е жалба вх. № 5419/21.08.2015 г. по изпълнително дело № 20158790400086 по описа на ЧСИ Велислав Петров, рег.№ 879 на КЧСИ, с район на действие района на ОС – Ловеч, от „КОСАРА“ ЕООД със седалище и адрес на управление : гр.Ловеч, ул.„Шести септември” № 5, ЕИК 110560728, представлявано от управителя Даниела Костадинова срещу Постановление за разпределение на постъпили суми, предявено на 22.07.2015 г. по и.д. № 201587900400086 по описа на ЧСИ.

Сочи, че на 22.07.2015 год. им е било предявено и връчено Постановление за разпределение на постъпили суми по горесцитираното изпълнително дело, като в срока по чл.463, ал.1 от ГПК обжалва извършеното разпределение с искане за неговата отмяна. Твърди, че съдебният изпълнител пристъпва към разпределяне на постъпили парични суми, когато те не са достатъчни да удовлетворят притезанията на първоначалния и присъединените вискатели, като от връченото им разпределение не може да се изясни дори в минимална степен : какъв е размера на вземанията на вискателите - главница и лихви, към момента на извършване на разпределението; - с постъпилата сума чии вземания се погасяват, какъв е размера на погашението, какво се погасява - главница, лихви, разноски или друго; - как и дали са отчетени привилегиите на кредиторите по чл. 136 ЗЗД.

Счита, че в този вид на практика не може да се приеме изобщо, че е извършено разпределение на парични суми, т.е. атакувания акт на ЧСИ не отговаря на изискванията на чл. 460 ГПК.

На следващо място сочи, че е неясно какъв е статута на „Българска банка за развитие“ АД /накратко ББР/, ЕИК 121856059 в производството по изп. дело и защо присъства в протокола за разпределение като присъединен вискател, а още по-малко какъв е размера на вземането му.

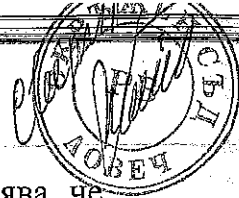
Твърди, че при запознаване с делото им е станала известна молба вх. № 3960/11.12.2014 г., с която ББР е поискала конституирането си като вискател. Излага, че към молбата са представени искане от „Банка ДСК“ АД, платежно нареждане от 23.12.2011 г. и споразумение от 28.11.2008 г. между ББР и „Банка ДСК“ ЕАД. Соци, че макар да липсва изричен акт на съдебния изпълнител, самото присъствие на ББР в протокола за разпределение, създава впечатление за мълчаливо конституиране. Намира това е незаконосъобразно, излага съображения в тази връзка.

Счита, че в процесния случай ББР извлича правния си интерес от конкретното изпълнение от гаранция реф. № 590/760/068, като гарантът в процесната гаранция е материализирал собствено волеизявление и е поел самостоятелна отговорност, различна от тази на длъжника по кредитния договор от което следва, че гарантът няма качеството на поръчител, нито на солидарен съдлъжник. Твърди, че в процесния случай няма частно правоприемство, възникнало в полза на жалбоподателя, при което се прехвърлят притезания след издаване на изпълнителния лист, за да бъде активно легитимиран като вискател частният правоприемник. Счита, че в конкретния случай е очевидна липсата на суброгация на поръчител или солидарен съдлъжник, поради което участието на ББР в изпълнителното производство, а още повече в качеството му на частен правоприемник по смисъла на чл.429 от ГПК, е напълно недопустимо.

В заключение моли съда да отмени като незаконосъобразно обжалваното постановление. Прилага копие от жалбата за страните в изпълнителното производство и документ за внесена д.т. .

По делото е постъпило и заявление вх. № 5492/27.08.2015 г. от жалбоподателя „КОСАРА“ ЕООД, чрез управителя си Даниела Костадинова, в което излага, че на 22.07.2015 г. им е било предявено и връчено Постановление за разпределение на постъпили суми по и.д. № 201587900400086 по описа на ЧСИ Велислав Петров, рег.№ 879, екземпляр от което прилага към заявлението. Соци, че впоследствие, при повторното й посещение при ЧСИ й е било връчено ново постановление за разпределение на постъпили суми по същото и.д., но с различно съдържание, което представя като приложение 2. Соци, че тъй като не й е известно кое от двете постановления се съдържа в изпратеното до ЛОС копие от изпълнителното дело, съдът да приеме, че жалбата е насочена срещу всяко от тях.

В законоустановения срок е постъпил отговор на жалба по чл.436, ал.3 от „Българска банка за развитие“ АД, ЕИК : 121856059, чрез адв.Андрей Делчев от САК като представляващ Адвокатско дружество

„Андрей Делчев и партньори” и адв.Галина Христова, в което заявява, че жалбата е неоснователна, като моли настоящата инстанция да потвърди обжалваното постановление за разпределение на постъпили суми като правилно и законосъобразно, излага съображения в тази насока.

В законоустановения срок е постъпило и писмено възражение по чл.436, ал.3 от възискателя по делото „Банка ДСК” ЕАД, ЕИК121830616, чрез гл. юрисконсулт Весела Тонкова, с което предлага на съда да отхвърли жалбата на „КОСАРА” ЕООД, като недопустима и неоснователна, сочи аргументи в тази връзка.

Писмени мотиви по обжалваните действия на основание чл.436, ал.3 от ГПК е изложил ЧСИ Велислав Петров, който счита, че разгледана по същество жалбата се явява неоснователна, тъй като са спазени всички материални и процесуални разпоредби на закона.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилата жалба и събраните по делото доказателства, намира за установено следното :

Изпълнително дело № 385/2012 г. по описа на СИС - Ловеч е било образувано по молба на „БАНКА ДСК” ЕАД ЕИК 121830616, чрез гл. юрисконсулт Весела Тонкова въз основа на изпълнителен лист от 01.11.2011 г., издаден по ч. гр. дело № 1876/2011 г. по описа на РС - Ловеч срещу длъжника „КОСАРА” ЕООД със седалище и адрес на управление : гр.Ловеч, ул.„Шести септември” № 5, ЕИК 110560728, представлявано от управителя Даниела Васкова Костадинова, _____, за сумата 31 243,79 лева – главница; 3 153, 64 лева - договорна лихва от 25.10.2010 г. до 28.10.2011 г.; 428,71 лева - заемна такса, ведно със законната лихва върху сумата 31 243,79 лева начиная от 31.10.2011 г., до окончателното изплащане на вземането, както и сумата 1 500,31 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

В хода на производството пред ДСИ при ЛРС „Българска банка за развитие” ЕИК 121856059 /ББР АД/ е представила доказателства за сключено гаранционно споразумение с „БАНКА ДСК” от 28.11.2008 г., искане от „БАНКА ДСК” ЕАД за плащане на сума по банкова гаранция, както и преводно нареждане от 23.12.2011 г. за плащане на сумата от 21 870,65 лева /л.206-209/. В тази връзка ББР АД е подала молба до ДСИ при ЛРС за конституиране като възискател на основание чл.429, ал.1 от ГПК по изпълнителното дело, до размера на непогасената част от вземането, а именно 22 570,96 лева – представляващи главница в размер на 21 870,65 лева и разноски в размер на 700,31 лева, ведно със законната лихва върху главницата до погасяване на задължението.

Горесцитираното изп. дело на основание § 3 от ПЗР на ЗЧСИ във връзка с чл.427 от ГПК, по молба на конституирания възискател „Българска Банка за Развитие” АД, със съдебен адрес : гр.София, ул. „Николай Гогол” № 6, чрез адв.Галина Христова от САК е било изпратено на ЧСИ Велислав

Петров за продължаване на изпълнението по него, като е преобразувано под № 20158790400086.

По делото е бил извършен опис и е изнесен на публична продажба проведена от 26.05.2015 г. до 26.06.2015 г. ипотекиран и възбранен в полза на вискателя недвижими имот, находящ се в гр.Ловеч. На 29.06.2015 г. с Протокол за обявяване на наддавателни предложения за купувач на процесния имот е обявена „БАНКА ДСК“ ЕАД, ЕИК 121830616, чрез гл. юрисконсулт Весела Тонкова, със съдебен адрес- гр.Ловеч, ул. „Търговска“ № 44. Същият е предложил най-висока цена за вършения имот в размер на 13 000 лева, която сума се счита за постъпила по изп. дело.

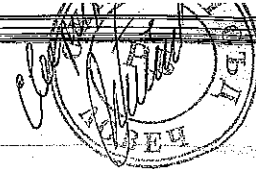
Тъй като събраната по изп. дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, ЧСИ на основание чл.495, във вр. с чл.460 от ГПК с постановление за разпределение на постъпили суми е извършил разпределение, което се явява предмет на спора по настоящото дело. Постановил е вискателят – купувач „БАНКА ДСК“ ЕАД, ЕИК 121830616 да внесе по сметка на ЧСИ, следните суми : I. 149.03 лв. задължения по ЗМДТ към Община-Ловеч; II. 36 лв. с ДДС – такса по т.13 от ТТРЗЧСИ; III. 1 096,41 лв. с ДДС – такса по т.26 от ТТРЗЧСИ; IV. 30 лв.- ДТ за скица и справка МДТ и V. 9 100 лв. в полза на „Българска банка за развитие“ АД, ЕИК : 121856059, представляваща 70 % от постъпващите суми съгласно споразумение с „БАНКА ДСК“ ЕАД.

Жалбата ~~_____~~ длъжника в законоустановения срок и е процесуално допустима. Разгледана по същество обаче, същата се явява неоснователна.

Този състав на съда не споделя становището на жалбоподателя за незаконосъобразност на конституирането на „Българска банка за развитие“ АД като вискател по настоящото изпълнително дело.

По силата на § 2 от ПЗР на ЗББР между МТСП, „Българска банка за развитие“ АД и „Банка ДСК“ ЕАД е сключено гаранционно споразумение, с което дадените от МТСП като обезпечение парични средства биват заменени с банкови гаранции, издадени от ББР АД. В изпълнение на постигнатите споразумения ББР АД гарантира 70%, съответно 100% от главниците по кредити, отпуснати в рамките на проект „Гаранционен фонд за микрокредитиране“ чрез издаването на директни, безусловни и неотменяеми банкови гаранции.

В конкретния случай с извършване на плащането /л.209/, на основание чл.74 от ЗЗД, ББР АД, се е суброгирала в правата на удовлетворения кредитор - „Банка ДСК“ ЕАД, включително и по отношение на обезпеченията за платената от нея част от вземането. Както беше изложено по-горе размерът на непогасената част от вземането към момента на плащането от страна на ББР АД е бил 22 570,96 лева – представляващи главница в размер на 21 870,65 лева и разноси в размер

на 700,31 лева, ведно със законната лихва върху главницата до погасяване на задължението.

С банковата гаранция реф. № 590/760/068 от 04.12.2008г. „Българска банка за развитие” АД е поела гаранционно-обезпечително задължение спрямо „Банка ДСК” ЕАД, по силата на което се е задължила да плати чужд дълг в полза на друга банка - „Банка ДСК” ЕАД, ако длъжникът не го плати. Банковата гаранция е договор, с който се обезпечава чуждо задължение спрямо неговия кредитор. Тя попада в категорията на лични обезпечения с оглед задължението, което поема гаранта спрямо наредителя, а именно да престара на бенефициера съответния паричен еквивалент при неизпълнение на обезпеченото договорно задължение на длъжника-наредител.

Банковата гаранция е двустранен, формален, възмезден, акцесорен, каузален договор, чиято легална дефиниция се съдържа в чл.442 от ТЗ. Тя е договор, с който банката писмено се задължава да плати на посоченото в гаранцията лице определена сума пари, съобразно условията, предвидени в нея. Не е нито поръчителство, нито встъпване в дълг, а самостоятелен вид правна сделка - едностранна или договор.

Първичен е договорът между наредителя /длъжника/ и третото лице и само ако такъв основен договор съществува, има правно основание за сключване на договора за банкова гаранция.

Сумата на гаранцията се фискира като абсолютна величина или процент от задължението на наредителя и обемът на задължението на гаранта може да е по-малък от обема на главния дълг, както е в конкретния случай - 70 %.

С плащането на част главницата от гаранта в полза на банката - кредитор, банката - гарант се суброгира в правата на удовлетворения кредитор до размера на регресното му вземане. Тя се суброгира и в акцесорните права на кредитора, които имат обезпечителен характер за главницата, сред които несъмнено е и договорната ипотека. Платилият гарант встъпва в положението на кредитор и заема материалноправното и процесуалноправно положение на кредитора.

Изплатилият гаранционната сума гарант се суброгира в правата на бенефициера срещу наредителя, а до каква степен ще настъпи суброгацията зависи от това дали плащането по гаранцията покрива цялото или част от задължението на наредителя към бенефициера.

Ето защо, настоящият състав счита, че в конкретния случай с извършване на плащането на основание чл.74 от ЗЗД, „Българска банка за развитие” АД като частен правоприемник, се е суброгирала в правата на удовлетворения кредитор - „Банка ДСК” ЕАД до размера на платената от нея част от вземането. В тази връзка следва да се остави без уважение твърдението на жалбоподателя за недопустимост на суброгацията в изпълнителния процес. Съобразявайки обстоятелството, че до суброгация

води всяко частно правоприемство, съгласно чл.429, ал.1 ГПК, в изпълнителното производство може да бъде заменен изцяло или отчасти първоначалният вискател от негов частен правоприемник. Частен правоприемник на вискателя се явява и лицето, което е изпълнило задължението на длъжника по изпълнението към него, защото съгласно чл.74 ЗЗД, този, който е изпълнил едно чуждо задължение, като е имал правен интерес да стори това, встъпва в правата на кредитора - както материалните, така и процесуалните. Процесуалните права на ~~удовлетворения кредитор могат да бъдат упражнени по различен начин, в~~ зависимост от момента на изпълнението на дълга. В конкретния случай, тъй като първоначалният кредитор се е снабдил с изпълнителен лист, частният правоприемник несъмнено може да иска изпълнение въз основа на същия изпълнителен лист съгласно разпоредбата на чл.429, ал.1 от ГПК.

На следващо място решаващият съд намира за неоснователно така изразеното становище на жалбоподателя, досежно неправилност на разпределението на постъпилите по и.д. суми.

В тази връзка, в конкретния случай, въз основа на сключеното между „Българска банка за развитие“ АД и „Банка ДСК“ гаранционно споразумение от 28.11.2008 г., гаранция реф. № 590/760/068 и искане за плащане на гаранционна сума в размер на 70% от остатъчната стойност на главницата по кредита, предоставен на „КОСАРА“ ЕООД, ЕИК 110560728, „ББР“ АД е заплатила сумата от 21 870,65 лева по главница и 700,31 лева - държавни такси.

Изложените от жалбоподателя твърдения, че не е установен размера на вземанията на вискателя „ББР“ АД не кореспондират с данните по изп. дело, тъй като в подадената молба за конституиране с вх. № 3960/11.12. 2014 г. /л.205/ фигурира сумата, за която следва да бъде конституирана „ББР“ АД като вискател в изпълнителното производство, а именно - 22 570,96 лева, представляващи главница в размер на 21 870,65 лева и разноски в размер на 700,31 лева. Цитираните суми, дължими на „ББР“ АД, по никакъв начин не са оспорени от първоначалния вискател - „Банка ДСК“.

От доказателствата по делото се установява, че сумата от 13 000 лева постъпила от проведената публична продажба е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, подари което на основание чл.460 във вр. с чл.461, във вр. с чл.496 от ГПК, ЧСИ е пристъпил към разпределение на горесцитираната сума. Разпределението е извършено от ЧСИ в съответствие с разпоредбата на чл.136 от ЗЗД, като съдебният изпълнител правилно е включил в процесното разпределение и сумите, дължими от длъжника на Община Ловеч за местни данъци и такси и за разноски по т.13 и т.26 от ТТРЗЧСИ. Тъй като, видно от приложените към молбата за конституиране като вискател, искане за плащане на гаранционна сума и платежно нареждане, „ББР“ АД е заплатила 70% от

остатъчната стойност на главницата по кредита, при разпределяне на събраните по делото суми ЧСИ на основание чл. 460 ГПК правилно и законосъобразно е разпределил сумата от 9 100 лева в полза на „Българска банка за развитие“ АД, представляваща 70 % от събраната по делото сума.

По отношение на приложените към заявление вх. № 5492/27.08.2015 г. от жалбоподателя два екземпляра на постановление за разпределение на постъпили суми и изразените във връзка с това твърдения за различия в тях, съдът констатира, че двете постановления са с напълно идентично съдържание до сежбно позиции 1 - 4, в които фигурират сумите за разпределение с произход : задължения по ЗМДТ към Община-Ловеч; такси по т.13 и т.26 от ТТРЗЧСИ и ДТ за скица и справка МДТ, които са на стойност 1 311,44 лева. Различието е само в първия екземпляр, съдържащ – т.5 касаеща сумата от „9 100 лв. в полза на „Българска банка за развитие“ АД, ЕИК : 121856059, представляваща 70 % от постъпващите суми съгласно споразумение с „БАНКА ДСК“ ЕАД“. В жалбата си длъжникът обжалва именно това постановление, поради което настоящият състав счита, че по никакъв начин не е било нарушено правото му на защита.

По изложените мотиви този състав на Ловешкия окръжен съд приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, тъй като атакуваното действие на съдия изпълнителя е законосъобразно и не страда от наведените в жалбата пороци.

Водим от гореизложеното и на основание чл.437, ал.1 от ГПК, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на „КОСАРА“ ЕООД със седалище и адрес на управление : гр.Ловеч, ул.„Шести септември“ № 5, ЕИК 110560728, представлявано от управителя Даниела Васкова Костадинова, против Постановление за разпределение на постъпила сума от публична продажба на недвижим имот по изп. дело № 20158790400086 по описа на ЧСИ Велислав Петров, рег.№ 879 на КЧСИ, с район на действие района на ОС – Ловеч, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд - гр.Велико Търново, в едноседмичен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ : 107

ЧЛЕНОВЕ : 1. 101

2. 101

ОРИГИНАЛ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА АДМИНИСТРАТОР

РЕШЕНИЕ

№ 332

гр. Велико Търново, 22.12.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Великотърновският апелативен съд, гражданска колегия, в закрито съдебно заседание на двадесет и втори декември две хиляди и петнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПОЛИКСЕНА ГЕОРГИЕВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА
2. АЛЕКСАНДЪР ЦОНЕВ

като разгледа докладваното от председателя ПОЛИКСЕНА ГЕОРГИЕВА в.гр.д.№ 476/2015 година по описа на съда, за да се произнесе взе пред вид следното:

Производство по реда на чл.463,ал.2 от ГПК.

С решение № 252 от 01.10.2015 година по в.гр.д.№ 401/2015 година на Ловешкия окръжен съд е оставена без уважение жалбата на „Косара“ ЕООД-гр.Ловеч,представявано от Даниела Васкова Костадинова против Постановление за разпределение на постъпила сума от публична продажба на недвижим имот по изп.дело № 20158790400086 по описа на ЧСИ Велислав Петров,рег.№ 879 на КЧСИ,с район на действие-района на ОС-Ловеч,като неоснователна.

Против решението е постъпила жалба от „Косара ЕООД“-гр.Ловеч.В нея са направени оплаквания в четири пункта,на които съдът ще се спре по-долу в мотивите.Жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение,както и атакуваното постановление/постановления/ за разпределение.

От въззиваемите „Банка ДСК“ ЕАД и от „Българска банка за развитие“ АД са постъпили отговори.В тях се заема становище,че жалбата е неоснователна и следва да остане без уважение.

Великотърновският апелативен съд,като разгледа жалбата,обсъди доводите на въззиваемите и прецени събраните по делото доказателства,намери следното:

Жалбата е постъпила в срок,от надлежна страна и е допустима,съгласно чл.463,ал.2 от ГПК.По съществуто ѝ апелативният съд приема следното:

Предмет на постъпилата пред Ловешкия окръжен съд жалба е Постановление за разпределение на постъпили суми от публична

продан на недвижим имот/козметично студио в гр.Ловеч,ул."Тодор Кирков" № 1,собственост на Даниела Костадинова и Радой Костадинов,изготвено от ЧСИ Велислав Петров по изпълнителното дело.Същото е предявено на „Косара“ ЕООД на 22.07.2015 година.В постановлението е посочено,че взыскатели по изпълнителното дело са „Банка ДСК“ ЕАД,„Българска банка за развитие“,НАП,МДТ към Община Ловеч,а длъжник е „Косара „ЕООД.Посочено е също така,че при извършената публична продан на имота за купувач е обявен взыскателя „Банка ДСК“ ЕАД при цена от 13 000 лева.Съгласно чл.495 във връзка с чл.461 от ГПК ЧСИ е постановил взыскателят-купувач да внесе по сметка на ЧСИ сумата 10 411.44 лева,която е разпределена,така:1.149.03 лева-задължения по ЗМДТ към Община-Ловеч;2.36 лева с ДДС-по т.13 от ТТРЗЧСИ;3.1 096.41 лева с ДДС-такса по т.26 от ТТРЗЧСИ;4.30 лева-ДТ за скица справка МДТ;5.9 100 лева в полза на „Българска банка за развитие“,представляваща 70% от постъпващите суми,съгласно споразумение с „Банка ДСК ЕАД“.

Основният аспект в жалбата е правната фигура на „Българска банка за развитие“ АД/ББР/, която ЧСИ мълчаливо е конституирал като присъединен взыскател.Жалбоподателят възразява по това присъединяване с твърдението,че в случая не е налице частно правоприемство,възникнало в полза на „ББР“АД,при което се прехвърлят притезания след издаването на изпълнителния лист,нито е налице суброгация на поръчител или солидарен съдлъжник.По това възражение апелативният съд приема следното:

Данните по делото сочат,че изпълнителното дело е образувано въз основа на изпълнителен лист от 01.11.2011 година,с посочени в него дължими суми от „Косара „ ЕООД-гр.Ловеч в полза на „Банка ДСК“ ЕАД.С молба вх.№ 3960 от 11.12.2014 година „ББР“ е поискала да бъде конституирана като взыскател,на основание чл.74 от ЗЗД.Посочила е,че се суброгира в правата на „Банка ДСК“ ЕАД,тъй като ѝ е заплатила сума по банкова гаранция в размер на 21 870.65 лева,с преводно нареждане от 23.11.2011 г.,приложено към молбата.В тази връзка заявява вземане към длъжника „Косара“ ЕООД в размер на сумата 22 570.96 лева,от които изплатената сума по банковата гаранция в размер на 21 870.65 лева и разноски от 700.31 лева.

От приложените към молбата за присъединяване писмени доказателства-искане от „Банка ДСК“ ЕАД за изплащане на сума по банкова гаранция,преводно нареждане от 23.11.2011 г.,споразумение от 28.11.2008 година между „ББР“ и „Банка ДСК“,гаранционно споразумение от 28.11.208 година между Министерство на труда и социалната политика,„ББР“ и „Банка ДСК“ и банкова гаранция Реф.№ 590/760/068 от 04.12.2008 година се установява,че „ББР“ има статут на гарантираща банка/гарант/,която

е гарантирала отпуснатия на длъжника „Косара“ ЕООД от „Банка ДСК“ кредит по проект „Гаранционен фонд за микрокредитиране“. Банковата гаранция е уредена в чл. 422 от ТЗ. Тя е вид лично обезпечение и по повод на нея се формират отношения между три страни-наредител, гарант и бенефициер. По силата на банковата гаранция в полза на бенефициера се поражда правота да иска плащане на сумата, посочена в гаранцията. Пораждането на това право е обусловено от неизпълнение на гарантираното задължение от страна на наредителя по отношение на бенефициера.

По делото е изяснено, че в хода на принудителното изпълнение „ББР“ като гарант е издължила на бенефициера „Банка ДСК“ ЕАД 70% от остатъчната стойност на главницата по кредита, предоставен на наредителя „Косара“ ЕООД. В правната теория /Огнян Герджиков „Търговски сделки“, Ангел Калайджиев „Облигационно право“, както и в други научни статии единодушно се приема, че гарантът може да встъпи в правата на удовлетворения кредитор- бенефициер, т.е. в негова полза ще възникне и суброгаторен иск. Разширителното тълкуване на чл. 74 от ЗЗД се обосновава с очертаната тясна връзка между задължението на наредителя и това на гаранта, защото задължението на гаранта винаги се обуславя от неизпълнението на наредителя-кредитополучател. /Решение № 1817 от 27.09.1995 г. по гр.д. № 2845/94 г., V г.о. на ВС/

Законната суброгация по чл. 74 от ЗЗД е приложима и към изпълнителния процес. Правната норма на чл. 429, ал. 1 от ГПК сочи неизчерпателно случаите, когато като вискател може да се яви лице, което не фигурира като кредитор по изпълнителния лист. Регламентирана е суброгацията на поръчителя и на солидарния длъжник в правата на кредитора, удовлетворен от тях. В тази връзка правното положение на гаранта е аналогично на това на поръчителя и на солидарния длъжник. Подобен извод е застъпен и в решение № 287 от 18.02.2015 г. на ОС-Пловдив по в.гр.д. № 332/2015 г.

По тези съображения апелативният съд приема, че „ББР“ има право да встъпи в правата на удовлетворения кредитор и първоначален вискател „Банка ДСК“ ЕАД за вземане, за което последната е удовлетворена, както и за направените разноски-общо за сумата 22 570.96 лева, ведно с обезпеченията/учредена договорна ипотека върху имота/. С оглед на това становище вискателите в изпълнителното производство са посочените в постановлението за разпределение на постъпили суми.

От приложеното копие на изпълнително дело № 86/ 2015 година на ЧСИ Велислав Петров е видно, че там се намира само едно постановление и то е предмет на жалбата пред Окръжния

съд. Представеното от жалбоподателя със заявление от 28.08.2015 година постановление за разпределение на постъпили суми е с различно съдържание/ в него не е посочена сумата 9 100 лева в полза на „ББР“. Същото обаче липсва в кориците на изпълнителното дело, нито е надлежно предявявано, поради което въззивният съд не дължи обсъждането му. Освен това в мотивите до ЛОС ЧСИ Велислав Петров заема становище само по приложеното по изп. дело постановление.

По оплакването в жалбата, че атакуваното разпределение не отговаря на изискванията на чл.460 от ГПК, апелативният съд приема следното:

Известно е, че разпределението е акт на съдебния изпълнител, с който той определя кои притезания подлежат на удовлетворяване, какъв е редът на удовлетворяването им и каква сума се полага за пълно или частично изплащане на всяко едно от тях. Жалбата може да се основава само на довод за погрешна преценка на съдебния изпълнител относно кръга на вискателите, размера на предявените от тях вземания и съответстващите им привилегии. Предметът на обжалване се концентрира върху съпоставката между легитимацията на всеки от присъединените кредитори и съобразените въз основа на тях привилегии и противопоставимост. За настоящия случай е съществено обстоятелството, че атакуваното разпределение има характер на предварително разпределение, тъй като първоначалният вискател е обявен за купувач на процесния имот. В тази насока е чл.495 във връзка с чл.461 от ГПК. Правилно ЧСИ е задължил вискателя-купувач „Банка ДСК“ ЕАД да внесе сумата 10 411.44 лева, необходима за погасяване задълженията на длъжника по ЗМДТ към Община-Ловеч, таксите по ТТРЗЧСИ и задължението към присъединения вискател „ББР“- 70% от постъпващата от „Банка ДСК“ сума от 13 000 лева. Разликата над 10 411.44 лева до 13 000 лева е припадащата се на купувача сума. Действително, в постановлението за разпределение не са посочени изрично вземанията на вискателите-банки/главница, лихви и разноски/, но този пропуск на този етап не се отразява върху законосъобразността на разпределението. Вземането на „ББР“ е установено по делото-сумата 22 570.96, от които главница 21 870.65 лева и разноски 700.31 лева. Другият вискател „Банка ДСК“ ЕАД не възразява по начина на разпределение. То е съобразено с чл.460 от ГПК, като са спазени и предвидените в чл.136 от ЗЗД привилегии. За ЧСИ не съществува задължение в протокола за разпределение да посочи сумата 9 100 лева какъв дълг погасява. Такава преценка обаче задължително се дължи при изготвяне на едно евентуално бъдещо разпределение, при

спазване изискванията на чл.76 от ЗЗД, тъй като възискателите не са напълно удовлетворени.

С оглед на изложените до тук съображения апелативният съд намира, че жалбата е неоснователна и следва да остане без уважение, а обжалваното решение да се потвърди.

Водим от това, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 252 от 01.10.2015 година по в.гр.д. № 401/2015 година на Ловешкия окръжен съд.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

